

Tal dia
com
avui fa...

1 any Un nou esforç
Les entitats sobiranistes avisen que s'acosten temps de tensió absoluta que demanaran la mobilització permanent de la ciutadania.

10 anys Relleu al PP
Mariano Rajoy és escollit president del PP amb el 84,24% dels vots dels compromissaris, però amb 409 vots en blanc.

20 anys Balanç tràgic
Set morts en un nou cap de setmana tràgic a les carreteres catalanes. Quatre víctimes a l'N-II a Calella en l'accident més greu.

Full de ruta

Imma Merino

El Quixot

Tribuna

Joan Abril Español. Filòleg

¿Lectures obligatòries?

Un dels meus llibres preferits és una edició de les *Obras completas de Miguel de Cervantes* que, publicada l'any 1964 per Ediciones Aguilar amb una enquadernació ferma, consta de 1.800 pàgines primíssimes com un paper de fumar incloent-hi, evidentment, les dues parts d'*El ingenioso hidalgo Don Quijote de la Mancha*. A la primera pàgina, hi ha aquesta anotació: Castellfollit de la Roca, 22/VII/1966. El vaig heretar del meu pare, del qual recordo que, essent jo una nena, a vegades el llegia al llit abans de dormir. El sentia riure i això va fer que sentís curiositat per aquell llibre que vaig llegir per primer cop quan era una adolescent, vaig rellegir un temps després i al qual a vegades retorno per algun passatge. No puc dir que el meu pare fos un gran lector, de manera que potser és l'únic llibre que em va incitar a llegir: no només per les seves rialles, sinó perquè me'n va parlar amb entusiasme. He de dir que el meu pare era manxec i que se sentia una mena de Sancho. Ell va llegir *El Quixot* moltes vegades i, un cop jo ho vaig fer, en parlàvem en català, que el pare va aprendre poc després d'arribar a Castellfollit per fer-hi la mili als anys quaranta: s'hi va quedar perquè va enamorar-se d'una de les filles de l'hostal. Molts altres catalans, la majoria sense tenir un pare o una mare manxecs, han llegit *El Quixot* i se l'estimen. Quan vaig saber que Societat Civil Catalana havia programat un homenatge a Cervantes a la Universitat de Barcelona em va semblar una insolència, una ofensa portadora d'una mentida: a Catalunya no es menysprea Cervantes. A les universitats catalanes (i a les cases, si encara s'hi llegeix) se l'homenatja llegint-lo, comentant-lo i estudiant-lo. SCC no volia homenatjar pròpiament Cervantes, sinó fer merder. Una altra cosa és que estigui d'acord amb el boicot a l'acte fins impedir-lo. Evidentment, escric això a propòsit de la pregunta que Fernando de Páramo (crispat a la manera *ciudadanos*) va fer a Laura Borràs sobre si condemnava el boicot a tal homenatge. La consellera va girar-se per respondre'l i, en veure molts diputats de Ciudadanos exhibint un exemplar d'una edició de la cèlebre novel·la cervantina, primer va comentar que li semblava una imatge bonica abans de dir-los que esperava que l'haguessin llegida. Potser sí, però no pas aquells exemplars. Tots eren iguals. Semblava com si n'haguessin comprat un lot en unes rebaixes. Una altra cosa hagués estat si cadascú hagués dut el seu *quixot* llegit i rebregat.

Diguem-ho d'entrada, continuo enamorat dels clàssics: Mercè Rodoreda, Víctor Català, Joan Vinyoli, Joan Puig i Ferrater... M'atrau *Solitud* i els seus personatges, com ara la Mila i el desig de realització personal, la idealització del Pastor i la relació amb la natura...

EM FASCINA L'OBRA DE PUIG I FERRATER *Aigües encantades*, on s'estableix una lluita entre els ideals moderns i la tradició, on els personatges principals lluiten contra la ignorància de la gent. Un drama social que es podria traslladar fins i tot al segle XXI amb la manca d'informació real que pateix bona part de la societat.

SENTO COM VIBRA A LA PELL el poema *La rosa als llavis*, de Joan Salvat-Papasseit, l'amor, la plenitud vital i l'experiència dels sentits, les imatges, la captació de l'instant, l'evocació sensual, la natura...

¿I QUÈ EN PUC DIR DE JOAN VINYOLI i el seu tresor *Vent d'aram* per fer despertar la sensibilitat poètica dels nostres estimats adolescents? El pas del temps, el

record, el valor simbòlic de les imatges, l'amor, el desig, la descoberta, i també la mort, tot embolcallat amb un vel d'un lirisme excepcional.

PODRÍEM RESSEGUIR les senderes sinuoses dels nostres clàssics i ens hi passaríem hores i hores sota la frescor de la pinassa, amb un bon refrigeri i havent desconnectat el mòbil, el nostre pitjor enemic al segle XXI, si més no quan el que volem és submergir-nos en la màgica lectura d'obres excel·lents.

¿PERÒ L'UNIVERS LITERARI s'acaba aquí? ¿Hem de fixar la mirada només en les obres d'aquests autors clàssics per establir lectures *obligatòries* d'ESO o batxillerat? ¿Quina és la clau perquè els nostres estudiants tinguin autèntica passió per la lectura, i sobretot en català? Estic d'acord que hi ha obres que són imprescindibles de llegir, però si l'objectiu del currículum d'ESO i batxillerat és que els apassioni la lectura, no obliguem: suggerim, seduïm!

HI HA OBRES QUE NO SÓN ETIQUETADES

com a clàssiques, però que tenen els ingredients imprescindibles perquè ho siguin, com ara la novel·la juvenil de Noemí Molinero *El cementiri dels vius*, editada per Gregal. Una obra que et fa viure la infantesa i l'adolescència i que connecta amb els avantpassats que ja no estan amb nosaltres, i que són autèntics contadors d'històries. Un treball escrit amb un llenguatge fresc, viu, molt reeixit, per tal de reflectir uns diàlegs genuïnament versemblants. Una obra que els estudiants podrien incloure com a lectura preferida, etiqueta que estic convençut que avalarà la crítica.

LA PASSIÓ PER LLEGIR està renyida amb l'obligació de fer-ho. Només aconseguirem grans lectors si tenim, els educadors i els crítics literaris, prou capacitat per convèncer, per suggerir allò que ens permetrà gaudir de la vida sense maldreps d'una selectivitat o d'unes dècimes de puntuació per entrar en una carrera determinada. Si fruïm amb el que fem, se'ns obriran les portes del coneixement. Fem-ho, que encara hi som a temps.

El lector escriu

Les cartes adreçades a la Bústia han de portar les dades personals dels seus autors: nom, cognoms, adreça, número de telèfon i número de carnet d'identitat o passaport. Així mateix, cal que no superin els mil caràcters d'extensió. El Punt Avui es reserva el dret de publicar-les i escurçar-les. No es publicaran cartes signades amb pseudònim o amb inicials. Els textos s'han d'adreçar a bustia-catalunya@elpuntavui.cat

Tirania

■ Acaba un altre curs escolar, i tot continua centrat en el mateix, el currículum i les assignatures. Assignatura, etimològicament, vol dir "aquell que segueix", i sembla que el nostre sistema educatiu tracta d'això, de "seguir", seguir cada dia, cada hora, cada minut, perquè tot està programat perquè el seguim sense perdre el temps en altres coses. Anar darrere i que et diguin constantment què i com, i amb cada pas ens allunyem més de la creativitat, la nostra; de l'originalitat, la nostra, i de l'autenticitat de qui som, dels nostres talents i habilitats. Com es pot brillar si només seguim? (...) Algú ho va escriure en un document llarguissim que altres van aprovar amb una signatura i després van publicar en un llibre enorme perquè a ningú se li acudís no fer-ne cas. Tant se val si és lògic, adaptable, fun-

cional o pràctic, no importa si té sentit o és obsolet, és llei escrita i no es pot replantejar perquè aquests que van signar diuen que caldrien anys. I encara que els cors de molts alumnes estiguin ferits, se sentin sols i necessitin saber com poden posar-se una tirta que els alleugi el dolor, aquests no han pensat que aquesta lletra negra, tirana i inalterable, els que se l'han d'empassar són petites ànimes que ningú escolta ni entén. Aconseguim un sistema educatiu adaptat als nens i al que necessiten, i que l'assignatura sigui únicament un mitjà per aconseguir-ho.

CRISTINA GUTIÉRREZ
Santa Maria de Palautordera (Val·lès Oriental)

Qui va cap al precipici?

■ En el moment històric que estem vivim, se'ns repeteix mil vegades que Catalunya,

amb la declaració d'independència, va de dret cap al precipici. Quin serà el nostre futur? Sembla que pitjor que fins ara, amb un Estat espanyol que ens va en contra, no hi anirem. No és Espanya qui va cap al precipici? Si es creuen que amb la repressió posaran fi al conflicte català, ho tenen fotut; intervenir el Parlament, el govern català i altres corporacions catalanes és una forma de no voler acceptar la realitat i mentre no es reconeixin els motius de la revolució d'una gran part de la societat catalana i que Catalunya és subjecte polític, estarem en un atzucac sense sortida. Amb l'experiència que tenim de com Espanya ens ha tractat des de fa molts anys, albirarem que el nostre futur de continuar com fins ara és terriblement dur i negre. Mantinent presos i exiliats polítics com a ostatges, el nou govern espanyol no resoldrà el conflicte.

Veient l'actitud altiva i potent amb amenaces, burles i mentides del bàndol unionista, hom s'adona que els independentistes estem en el costat correcte. Adeu!

JORDI LLEAL GIRALT
Badalona (Barcelonès)

Menorca

■ Si visiteu Menorca, no us equivoqueu a l'hora d'elegir l'empresa que us llogarà el cotxe. La premsa menorquina ha informat d'abusos comesos per dues d'aquestes empreses. Fa poc vam llogar un cotxe a Maó. Quan el vam tornar, hi havia una rascadeta –no un bony– de poc més d'un cm. Per això l'empresa on vam llogar-lo ens va retenir 300 euros, dels quals no hem recuperat res, però hem rebut una factura, presumptament fraudulenta, pel mateix import. Quina casualitat!

ELADI SAURA
Menorca